

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 20, 2021

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:836](#) 08-06-2021

Was de opzet van verdachte erop gericht dat dierenarts daadwerkelijk op de hoogte zou raken van de bedreiging?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:801](#) 08-06-2021

Opzet op valsheid?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:802](#) 08-06-2021

Bestaan voldoende aanwijzingen dat onroerende zaken aan klagster (Hongaarse rechtspersoon) zijn gaan toebehoren met kennelijke doel uitwinning van die voorwerpen te frustreren?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:805](#) 08-06-2021

Is er sprake van wederrechtelijke toe-eigening?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:803](#) 08-06-2021

Beklag, beslag op auto na aangifte door A vanwege bedrog bij verkoop aan B, die doorverkocht aan klagsters (beslagenen).

Annotatie

[Bewijsvoering verduistering uit hoofde van beroep.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

[Opzet op valsheid, als bedoeld in artikel 225 Sr.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

ANNOTATIE

Bewijsvoering verduistering uit hoofde van beroep.

mr. J.H.J. Verbaan

Commentaar bij HR 8 juni 2021, ECLI:NL:HR:2021:805.

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie verduistering uit hoofde van beroep is bewezen verklaard, dat de bewezen verklaarde wederrechtelijke toe-eigening niet uit de gebezigde bewijsvoering kan volgen.

Het hof heeft als bewijsvoering overwogen dat verdachte met betrokkene [3] een maatschap heeft opgericht. Deze maatschap trad naar buiten onder de naam [A]. Bij schriftelijke 'overeenkomst van bijzondere maatschap zonder winstoogmerk (kostenmaatschap)' van 28 maart 2002 is overeengekomen dat verdachte en [3] zouden delen in de algemene kosten van kantoor en dat zij afgescheiden werkzaamheden en financiële stromen zouden hebben. Voorts is overeengekomen dat verdachte zorg zou dragen voor het beheer van de maatschapsrekeningen en de administratie. Uit de gemaakte afspraken vloeit voort dat verdachte persoonlijk verantwoordelijk is voor gelden die ten behoeve van zijn klanten worden gestort op de derdengeldenrekening ten name van [A]. De maatschap [A] is geen rechtspersoon en, anders dan de raadsman heeft betoogd, kan [A] als zodanig dus geen gelden onder zich hebben.

Verdachte heeft als juridisch adviseur namens [A] de schade van betrokkene [1] en [2] in behandeling genomen. Uit de verklaringen van betrokkenen [5], [4], [6] en [2] komt naar voren dat het verdachte was die de zaken van betrokkenen [1] en [2] behandelde. Dit sluit aan bij de verklaring van betrokkene [7], die tussen april 2005 en maart 2007 werkzaam is geweest bij [A]. Hij heeft verklaard dat verdachte alle letselschadezaken behandelde en dat betrokkene [3] de arbeidszaken deed. Ook heeft hij verklaard dat verdachte de gehele (financiële) administratie van [A] deed. Betrokkene [3] was weliswaar niet als verdachte gemachtigd ten aanzien van de derdengeldenrekening en de zakelijke rekening, die beide op naam van [A] staan, maar daaruit volgt niet dat hij verantwoordelijk was voor gelden die ten behoeven van klanten van de verdachte op die derdengeldenrekening werden overgemaakt.

De rechtbank verwerpt dan ook de lezing van de verdediging dat betrokkene [3] betrokken

was bij betalingen respectievelijk overboekingen in de zaken [1] en [2] en gaat ervan uit dat slechts verdachte zich daarmee bezighield.

Gelet op de conclusie dat verdachte degene is die persoonlijk verantwoordelijk is voor gelden die ten behoeve van zijn klanten worden gestort op de derdengeldenrekening van [A], dat verdachte (mede)gemachtigd is tot die derdengeldenrekening en dat het verdachte is geweest die de letselschadezaken van betrokkenen [1] en [2] behandelde, is de rechtbank van oordeel dat verdachte degene is die als feitelijk heer en meester kon beschikken over de gelden van betrokkenen [1] en [2] die op de derdengeldenrekening van [A] werden overgeboekt door Achmea en Allianz.

Is er sprake geweest van het verrekenen van kosten, zoals de verdediging heeft aangevoerd?

Betrokkene [5] heeft bij de politie verklaard dat er niet is afgesproken dat de juridische kosten in mindering gebracht konden worden op de aan betrokkene [1] te betalen voorschotten en dat verdachte, gevraagd naar de kosten, altijd zei dat dit achteraf kwam, als de zaak afgehandeld was. Ook betrokkene [6] heeft verklaard dat de naar de derdengeldenrekening van [A] overgemaakte voorschotten geheel voor betrokkene [1] waren bedoeld en dat het niet de bedoeling was dat daarvan kosten zouden worden ingehouden. Buitengerechtelijke kosten worden separaat beoordeeld en rechtstreeks aan de belangenbehartiger uitgekeerd. Uiteindelijk is daarvoor een bedrag van € 20.000 afgesproken, aldus betrokkene [6]. Uit het dossier is niet gebleken dat door verdachte juridische kosten zijn gefactureerd aan betrokkene [1] in de ten laste gelegde periode. Dit terwijl verdachte, zoals hij tegenover de politie heeft verklaard, bij een verrekening de kosten declareerde bij betrokkene [1] en een kopie van de factuur aan de verzekeraar zond. De rechtbank ziet dan ook geen reden te twijfelen aan de voornoemde verklaringen van betrokkenen [5] en [6].

Betrokkene [2] heeft verklaard dat verdachte ook een zaak tegen het UWV voor hem aangespannen heeft en dat was afgesproken dat deze declaraties ingehouden konden worden op de voorschotten van Allianz. Dit betroffen twee declaraties van respectievelijk € 1.762 en € 766,36. Uit het dossier is niet gebleken dat er meer facturen, betreffende de procedure tegen het UWV dan wel buitengerechtelijke kosten, verrekend zijn. Voorts heeft betrokkene [2] ontkend dat er op zijn verzoek afspraken zijn gemaakt over het achterhouden van voorschotten. Gelet op het voorgaande verwerpt de rechtbank het betoog van de verdediging dat verdachte gerechtigd was om door betrokkenen [1] dan wel [2] nog niet betaalde buitengerechtelijke kosten te verrekenen met voor hen ontvangen schadevoorschotten en dat zulke verrekeningen hebben plaatsgevonden.

Is er sprake geweest van contante uitbetalingen, zoals de verdediging heeft aangevoerd?

Verdachte heeft na zijn verhoor een geschrift overgelegd, voorstellende een kopie van een kwitantie voor een contante betaling van € 10.000 door betrokkene [3] aan betrokkene [5] voor betrokkene [1] op 25 maart 2011. Betrokkene [4] heeft echter verklaard nooit een bedrag van € 10.000 ontvangen te hebben en de kwitantie niet te herkennen. Ook betrokkene [5] heeft verklaard niet bekend te zijn met contante uitbetalingen aan betrokkene [1]. Verdachte zelf heeft verklaard dat betrokkene [5], buiten een eenmalig verzoek om een voorschot van € 5.000 voor een dakkapel, nooit om een voorschot heeft gevraagd. Uit het dossier is voorts niet gebleken dat er op of rond 25 maart 2011 met een bedrag van € 10.000 corresponderende opnames zijn gedaan van bankrekeningen van [A] of van verdachte. Gelet op het voorgaande, in samenhang bezien, acht de rechtbank niet aannemelijk geworden dat genoemde contante betaling van € 10.000 aan of ten behoeve van betrokkene [1] heeft plaatsgevonden.

Verdachte heeft voorts een drietal geschriften overgelegd, voorstellende kopieën van kwitanties voor contante betalingen aan betrokkene [2]. De kwitanties zien op contante betalingen van € 7.500 op 29 maart 2010, € 4.500 op 24 juni 2010 en € 3.500 op 1 november 2010, aldus in totaal € 15.500. Betrokkene [2] heeft verklaard dat hij nooit contante voorschotten van verdachte heeft ontvangen. Betrokkene [2], die op 8 november 2014 is overleden, is echter nooit met voornoemde geschriften geconfronteerd. De rechtbank stelt vast dat overschrijvingen hebben plaatsgevonden van de derdengeldenrekening van [A] naar de bankrekening die op naam staat van verdachte en dat vervolgens van die rekening verschillende betalingen en opnames zijn verricht. Uit de bankafschriften van voornoemde rekeningen blijkt dat er bij overschrijvingen in 2010 melding is gemaakt van de zaak betrokkene [2]. Gelet op het voorgaande, in samenhang bezien, is de rechtbank van oordeel dat niet kan worden uitgesloten dat deze overschrijvingen ook daadwerkelijk ten behoeve van de hiervoor vermelde contante uitbetalingen in 2010 aan betrokkene [2] zijn verricht en dat de gestelde contante betalingen aan [2] hebben plaatsgevonden. De rechtbank geeft verdachte op dit punt het voordeel van de twijfel.

Dit neemt niet weg dat de contante betalingen ten bedrage van in totaal € 15.500 samen met het overgemaakte bedrag van € 7.500 niet het gehele bedrag dekken waar betrokkene [2], gelet op de door Allianz vanaf 2009 op de derdengeldenrekening van [A] overgemaakte voorschotten, recht op zou hebben. Immers resteert dan nog een bedrag van (€ 60.000 - € 7.500 - € 15.500 =) € 37.500 dat niet aan betrokkene [2] is doorbetaald.

Op grond van het voorgaande stelt de rechtbank vast dat voorschotten die bestemd waren voor betrokkenen [1] en [2] en op de derdengeldenrekening van [A] zijn bijgeschreven, tot bedragen van respectievelijk € 32.500 en € 37.500 niet aan hen zijn doorbetaald. Aldus heeft verdachte, die deze zaken behandelde en verantwoordelijk was voor de bedragen die ten behoeve van betrokkene [1] en [2] op de derdengeldenrekening van [A] waren overgeboekt,

naar het oordeel van de rechtbank de betreffende geldbedragen zich opzettelijk wederechtelijk toegeëigend, uit hoofde van zijn beroep van juridisch dienstverlener. Voor de bewezenverklaring van de wederrechtelijke toe-eigening is niet vereist dat wordt aangetoond waar het geld is gebleven of waaraan het is besteed, zodat de rechtbank dat buiten beschouwing laat.

De Hoge Raad overweegt dat de tenlastelegging toegesneden is op artikel 321 Sr en dat daarom aangenomen moet worden dat het in de tenlastelegging en de bewezenverklaring voorkomende begrip 'zich wederrechtelijk toe-eigenen' is gebruikt in de betekenis die dat begrip heeft in die bepaling. Van zodanig toe-eigenen is sprake indien een persoon zonder daartoe gerechtigd te zijn als heer en meester beschikt over een goed dat aan een ander toebehoort (vgl. onder meer ECLI:NL:HR:1989:ZC8253). De Hoge Raad overweegt dat uit de bewijsvoering kort gezegd blijkt dat ten behoeve van betrokkenen [1] en [2] naar de derdengeldenrekening van [A] overgemaakte geldbedragen niet (geheel) aan de begunstigen zijn doorbetaald en dat de verdachte, die verantwoordelijk was voor de bijgeschreven bedragen, toegang had tot deze gelden. Hieruit kan echter niet zonder meer volgen dat de verdachte zich de desbetreffende geldbedragen op de derdengeldenrekening van de maatschap wederrechtelijk heeft toegeëigend. De Hoge Raad oordeelt dat de bewezenverklaring daarom ontoereikend is gemotiveerd.

ANNOTATIE

Opzet op valsheid, als bedoeld in artikel 225 Sr.

mr. J.H.J. Verbaan

Commentaar bij HR 8 juni 2021, ECLI:NL:HR:2021:801.

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie valsheid in geschrifte is bewezen verklaard, onder verwijzing naar een gevoerd verweer, dat het bewezen verklaarde opzet op de valsheid van het geschrift niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Volgens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep heeft de verdachte daar onder meer aangevoerd dat de vraag die hij heeft ingevuld om het bedrijf en niet om hem als persoon ging.

‘Als het over mij ging had ik het ingevuld. (...) Ik vroeg de vergunning niet op mijn naam aan. [A] valt onder [B]. Beide bedrijven zijn niet veroordeeld. Als gevraagd zou zijn naar mijn persoon, had ik dat wel ingevuld. De gemeente heeft het formulier gewijzigd. (...) Ik ben ervan uitgegaan dat alles wat gevraagd werd over het bedrijf ging. Ik heb nooit eerder zo’n formulier ingevuld. (...) Ik begreep de taal niet.’

Volgens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep heeft de raadvrouw van de verdachte daar het woord gevoerd overeenkomstig de pleitnota die aan het procesverbaal is gehecht. Deze pleitnota houdt in:

‘1. Naar de exacte tekst van het formulier gekeken, zoals deze is ingevuld en voordat het formulier door de gemeente was aangepast, is de vraag waar het om gaat: “Is of zijn de aanvrager(s), opdrachtgevers, bestuurders, aandeelhouders of vennoten in de afgelopen vijf jaar veroordeeld, een schikking aangegaan met het openbaar ministerie, in aanraking geweest met politie of justitie?”

2. De aanvrager van de vergunning was [A] Zoals de gemeente zelf ook al had geconstateerd en door [A] was ingevuld, was ten tijde van het invullen [B] de enige aandeelhouder van [A] De aanvrager van de omgevingsvergunning is [A], de opdrachtgever is [A], de bestuurder is [B], de aandeelhouder is [A], het is een B.V. dus er is geen sprake van vennoten.

3. Het formulier is ondertekend door cliënt: “14. Ondertekening door aanvrager of gemachtigde.” Hij was niet de aanvrager, niet de opdrachtgever, niet de bestuurder en niet de aandeelhouder. Hij was dus de gemachtigde.

4. Indien het formulier doelde op de uiteindelijke natuurlijke persoon achter B.V.’s, dan had dat ook op die manier geformuleerd en gevraagd moeten worden. Op het moment van invullen van het formulier was dat dus niet het geval. Het formulier is later door de gemeente aangepast. Nu is de vraag: “Bent u, uw onderneming en/of de op de (eerder ingeleverde) bijlage genoemde personen in de afgelopen vijf jaar in Nederland of in het buitenland.” Dat is een concrete vraagstelling, er wordt nota bene specifiek gevraagd naar personen. Terwijl de eerdere vraagstelling het woord “personen” niet eens noemde.

(...)

7. Cliënt heeft eerder al verklaard het formulier met behulp van zijn zoon te hebben ingevuld. Er is bij het invullen van het formulier contact geweest met de gemeente en de gemeente heeft cliënt er op gewezen dat onder andere dat deel van het formulier nog niet volledig was. Vervolgens is het formulier alsnog compleet gemaakt en is de vergunningaanvraag verder gegaan.

(...)

10. Valsheid in geschrift vindt opzettelijk plaats. De gemeente is dus van mening dat cliënt opzettelijk valse informatie heeft gegeven. Alleen al uit het feit dat verdachte diverse contacten heeft gehad met de gemeente met betrekking tot het invullen van het formulier, blijkt wat de verdediging betreft dat er gewoonweg geen sprake was van een duidelijk formulier dat moeiteloos ingevuld kon worden. En dus dat er geen sprake is van opzet.

11. Er moet sprake zijn van bewust handelen van verdachte gericht op het misleiden van de gemeente. Daar is geen sprake van. De gedachte dat het om een bewuste actie gaat, is ook niet te volgen omdat de bouwwerkzaamheden waar de vergunning op ziet, al door dezelfde gemeente middels dat dwangsbesluit waren opgelegd. Het was geen verbouwing waar zelf om was gevraagd maar die was opgelegd door de gemeente. Verdachte had derhalve geen enkel belang bij het vals invullen van het formulier.

12. Er is geen sprake van bewust handelen en er is geen sprake van opzet, ook niet in voorwaardelijke vorm.

13. Gezien het voorgaande verzoek ik u cliënt vrij te spreken wegens het ontbreken van wettig en overtuigend bewijs.’

Het hof heeft naar aanleiding van het door de verdediging gevoerde verweer overwogen dat de verdachte op 4 april 2018 het formulier Wet Bibob en Bouwactiviteiten van de gemeente Amsterdam heeft ondertekend. In dit formulier staat dat de aanvrager van het formulier een rechtspersoon is, te weten: [A] (vraag 5) en dat [B] de aandeelhouder is van [A] (vraag 8A). De verdachte is sinds 11 februari 2010 de enig aandeelhouder van [B]. Uit het voorgaande volgt dat de verdachte (middellijk) bestuurder was van [A], zodat hij bij de beantwoording van vraag 8B van het formulier acht diende te slaan op zijn eigen justitiële verleden. In het UJD van de verdachte staat dat de verdachte op 19 april 2016 is veroordeeld door het hof Amsterdam wegens mensensmokkel (onherroepelijk op 11 mei 2016). Deze veroordeling betekent dat de verdachte op vraag 8B van het formulier het vakje met 'ja' had moeten aankruisen. De verdachte heeft dit opzettelijk nagelaten met het oogmerk een omgevingsvergunning te verkrijgen. De omstandigheid dat de verdachte de taal niet begreep, niet bekend was met het formulier en het onduidelijk vond, maakt dit niet anders. Het lag op de weg van de verdachte zorg te dragen voor een goede vertaling en voldoende informatie in te (laten) winnen over de precieze betekenis van de vragen bij de gemeente alvorens de vragen te beantwoorden en het formulier te ondertekenen.

De Hoge Raad overweegt dat de tenlastelegging is toegesneden op artikel 225 Sr en dat daarom aangenomen moet worden dat de in de tenlastelegging en de bewezenverklaring voorkomende woorden 'valselijk heeft opgemaakt' gebruikt zijn in de betekenis die die woorden hebben in die bepaling en haalt het eerste lid van genoemde bepaling aan. In de bewoordingen 'valselijk opgemaakt' ligt besloten dat de verdachte opzet moet hebben gehad op het valselijk opmaken van een geschrift (vgl. ECLI:NL:HR:1986:AC9271). De Hoge Raad oordeelt dat, mede in het licht van het gevoerde verweer – in het bijzonder wat is aangevoerd over de (naderhand door de gemeente aangepaste) vraagstelling van het formulier – uit de bewijsvoering niet zonder meer kan worden afgeleid dat de verdachte (voorwaardelijk) opzet had op het valselijk opmaken van het in de bewezenverklaring genoemde geschrift. De door het hof kennelijk als doorslaggevend in aanmerking genomen omstandigheid dat het op de weg van de verdachte lag 'zorg te dragen voor een goede vertaling en voldoende informatie in te (laten) winnen over de precieze betekenis van de vragen bij de gemeente alvorens de vragen te beantwoorden en het formulier te ondertekenen', vormt onvoldoende grond voor dat oordeel. De bewezenverklaring is daarom ontoereikend gemotiveerd.

RECHTSPRAAK

Beklag, beslag op auto na aangifte door A vanwege bedrog bij verkoop aan B, die doorverkocht aan klagsters (beslagenen).

Beklag, beslag op auto na aangifte door A vanwege bedrog bij verkoop aan B, die doorverkocht aan klagsters (beslagenen).

Het cassatiemiddel klaagt over de ongegrondverklaring van het klaagschrift.

De rechtbank heeft het volgende vastgesteld. [B] B.V. heeft de in het klaagschrift bedoelde auto verkocht aan [betrokkene 1]. Na deze verkoop heeft [betrokkene 3] (namens [B] B.V.) aangifte gedaan van bedrog bij de verkoop van de auto, omdat door middel van een valse betalingsapp de schijn was gewekt dat aan hem was betaald voor de auto. [betrokkene 1] heeft de auto doorverkocht aan het bedrijf van de klagsters, [A], waarna de auto in beslag is genomen.

De rechtbank heeft aan haar oordeel dat het klaagschrift ongegrond moet worden verklaard in de kern ten grondslag gelegd dat de klagsters, gelet op het bepaalde in artikel 3:84 en 3:86 lid 1 BW, 'onvoldoende hebben ondernomen om na te gaan of zij een rechtsgeldige overeenkomst zijn aangegaan'. Aldus heeft de rechtbank een andere dan de hier toepasselijke, en dus een onjuiste, maatstaf aangelegd. Bovendien volgt, in het licht van wat in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.10 en 3.11 is opgemerkt over de geldigheid van de overeenkomst tussen [B] B.V. en [betrokkene 1], uit dat oordeel niet zonder meer dat [B] B.V. redelijkerwijs als rechthebbende kan worden aangemerkt.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank en wijst de zaak terug naar de rechtbank Oost-Brabant, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-06-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:803

Zaaknummer: 20/01451

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: H. Akbaba

Wetsartikelen: 552a Sv

RECHTSPRAAK

Is er sprake van wederrechtelijke toe-eigening?

Is er sprake van wederrechtelijke toe-eigening?

Het cassatiemiddel bevat de klacht dat de bewezen verklaarde wederrechtelijke toe-eigening niet uit de gebezigde bewijsvoering kan volgen.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 321 Sr. Daarom moet worden aangenomen dat het in de tenlastelegging en de bewezenverklaring voorkomende begrip ‘zich wederrechtelijk toe-eigenen’ is gebruikt in de betekenis die dat begrip heeft in die bepaling. Van zodanig toe-eigenen is sprake indien een persoon zonder daartoe gerechtigd te zijn als heer en meester beschikt over een goed dat aan een ander toebehoort (vgl. onder meer HR 24 oktober 1989, ECLI:NL:HR:1989:ZC8253).

Uit de bewijsvoering blijkt kort gezegd dat ten behoeve van [betrokkene 1] en [betrokkene 2] naar de derdengeldenrekening van [A] overgemaakte geldbedragen niet (geheel) aan de begunstigden zijn doorbetaald en dat de verdachte, die verantwoordelijk was voor de bijgeschreven bedragen, toegang had tot deze gelden.

Hieruit kan echter niet zonder meer volgen dat de verdachte zich de desbetreffende geldbedragen op de derdengeldenrekening van de maatschap wederrechtelijk heeft toegeëigend. De bewezenverklaring is daarom ontoereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-06-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:805

Zaaknummer: 19/05423

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en M. Kuijer

Advocaten: Th.J. Kelder

Wetsartikelen: 321 Sr

RECHTSPRAAK

Bestaan voldoende aanwijzingen dat onroerende zaken aan klagster (Hongaarse rechtspersoon) zijn gaan toebehoren met kennelijke doel uitwinning van die voorwerpen te frustreren?

Bestaan voldoende aanwijzingen dat onroerende zaken aan klagster (Hongaarse rechtspersoon) zijn gaan toebehoren met kennelijke doel uitwinning van die voorwerpen te frustreren?

Het cassatiemiddel komt op tegen het oordeel van de rechtbank dat voldoende aanwijzingen bestaan dat de in beslag genomen voorwerpen – aan de klagster toebehorende onroerende zaken – aan de klagster zijn gaan toebehoren met het kennelijke doel de uitwinning van die voorwerpen te frustreren.

De rechtbank heeft vastgesteld dat [betrokkene 1] een bedrag van (in ieder geval) € 528.000 heeft geïnvesteerd in de klagster en dat de klagster moet worden aangemerkt als eigenaresse van de onroerende zaken waarop conservatoir beslag is gelegd. De rechtbank heeft geoordeeld dat zich de situatie van artikel 94a lid 4 Sv voordoet.

Aan dat oordeel heeft de rechtbank ten grondslag gelegd dat

- [betrokkene 1] bij rechterlijke uitspraken is veroordeeld voor drugsdelicten en uit het plegen van deze feiten grote geldbedragen aan inkomsten heeft gegenereerd,
- [betrokkene 1] (mede) met [betrokkene 2], die hij in detentie heeft ontmoet, vanaf 2009 alle aandelen van de klagster in handen heeft en dat zij de enige bestuurders van de klagster zijn,
- de klagster een rechtspersoon naar Hongaars recht is,
- aannemelijk is dat de (deels contante) investeringen van [betrokkene 1] in de klagster voor

een bedrag van ten minste € 297.000 bestaan uit van misdrijf afkomstige inkomsten van [betrokkene 1],

- er in totaal ruim twee miljoen euro in de klaagster is geïnvesteerd, grotendeels gefinancierd met door [betrokkene 1] en [betrokkene 2] als aandeelhouders verstrekte achtergestelde leningen aan de klaagster, waarvan een gedeelte door derden, met vaak een criminele achtergrond, is gestort en het merendeel contant werd voldaan,

- de contante betalingen ten goede kwamen aan [betrokkene 1] en [betrokkene 2],

- [betrokkene 1] aan [betrokkene 3] de opdracht heeft gegeven een envelop met contant geld af te geven bij de klaagster,

- de contante betalingen in de administratie van de klaagster door middel van geldleenovereenkomsten werden gerechtvaardigd, deels met ongebruikelijke voorwaarden zoals een onbepaalde looptijd en geen rentevergoeding,

- in de administratie van de klaagster ook valse stukken zijn aangetroffen, waaronder een verantwoording voor contante betalingen door een andere rechtspersoon van wie [betrokkene 1] aandeelhouder is als betalingen voor de levering van hout, terwijl onderzoek heeft uitgewezen dat door de klaagster geen hout is geleverd en dat deze contante betalingen zijn verrekend met de vordering die [betrokkene 1] op de klaagster had.

Het oordeel van de rechtbank dat deze omstandigheden in onderlinge samenhang voldoende aanwijzingen opleveren dat de in beslag genomen voorwerpen de klaagster zijn gaan toebehoren met het kennelijke doel de uitwinning van aan [betrokkene 1] toebehorende vermogensbestanddelen te bemoeilijken of te verhinderen, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk, nu in dit oordeel besloten ligt dat [betrokkene 1] niet meer beschikt over de door hem aan de klaagster overgedragen vermogensbestanddelen, zodat de mogelijkheden verhaal te nemen op het vermogen van [betrokkene 1] – onder meer als gevolg van de achterstelling van vorderingen van [betrokkene 1] op de klaagster en de onduidelijke, ongebruikelijke en deels vervalste vastlegging van de financiële verhoudingen tussen [betrokkene 1] en de klaagster, zijnde een in het buitenland gevestigde rechtspersoon – zijn verminderd.

Het cassatiemiddel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-06-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:802

Zaaknummer: 19/05193

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen: 552a Sv

RECHTSPRAAK

Opzet op valsheid?

Opzet op valsheid?

De cassatiemiddelen klagen, onder verwijzing naar een gevoerd verweer, dat het bewezen verklaarde opzet op de valsheid van het geschrift niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Uit de bewijsvoering kan, mede in het licht van het gevoerde verweer – in het bijzonder wat is aangevoerd over de (naderhand door de gemeente aangepaste) vraagstelling van het formulier – niet zonder meer worden afgeleid dat de verdachte (voorwaardelijk) opzet had op het valselijk opmaken van het in de bewezenverklaring genoemde geschrift. De door het hof kennelijk als doorslaggevend in aanmerking genomen omstandigheid dat het op de weg van de verdachte lag ‘zorg te dragen voor een goede vertaling en voldoende informatie in te (laten) winnen over de precieze betekenis van de vragen bij de gemeente alvorens de vragen te beantwoorden en het formulier te ondertekenen’, vormt onvoldoende grond voor dat oordeel. De bewezenverklaring is daarom ontoereikend gemotiveerd.

De cassatiemiddelen slagen.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-06-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:801

Zaaknummer: 20/00430

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en A.E.M. Röttgering

Advocaten: M.S. Kat

Wetsartikelen: 225 Sr

RECHTSPRAAK

Was de opzet van verdachte erop gericht dat dierenarts daadwerkelijk op de hoogte zou raken van de bedreiging?

Was de opzet van verdachte erop gericht dat dierenarts daadwerkelijk op de hoogte zou raken van de bedreiging?

Het cassatiemiddel klaagt dat het bewezen verklaarde opzet ontoereikend is gemotiveerd.

Voor een veroordeling ter zake van bedreiging met enig misdrijf tegen het leven gericht is onder meer vereist dat de bedreigde daadwerkelijk op de hoogte is geraakt van de bedreiging en de bedreiging van dien aard is en onder zodanige omstandigheden is geschied dat bij de betrokkene in redelijkheid de vrees kon ontstaan dat deze het leven zou kunnen verliezen (vgl. HR 7 juni 2005, ECLI:NL:HR:2005:AT3659) en dat het (voorwaardelijk) opzet van de verdachte daarop was gericht (vgl. HR 17 januari 1984, ECLI:NL:HR:1984:AC8252).

Uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen kan, zonder nadere motivering, die ontbreekt, niet worden afgeleid dat het opzet van de verdachte erop was gericht dat [benadeelde] daadwerkelijk op de hoogte zou raken van de bedreiging, zodat de bewezenverklaring ontoereikend is gemotiveerd.

Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-06-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:836

Zaaknummer: 20/00523

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en C. Caminada

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen: 285 Sr